

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

התובעים/הנתבעים שכנגד

1. אורה יצחק

2. דניאל יצחק

[ע"י ב"כ עו"ד אסף חרסט]

נגד

הנתבע/התובע שכנגד

אהרון דהרי

[ע"י ב"כ עו"ד אביב אילון ואח']

פסק דין

לפניי תביעתם של התובעים כנגד הנתבע בעילות של לשון הרע, נזיקין, פגיעה בפרטיות והפרת חובה חקוקה. הנתבע מצדו הגיש כנגד התובעים תביעה שכנגד בעילות של תרמית, לשון הרע ובעילת רשלנות.

הרקע לפרשה הוא בסכסוך שקיים היה בין הרב אמנון יצחק, בעלה של התובעת 1 ואבי התובע 2 לבין הנתבע, אשר היה חברו של זמר בשם ציון גולן ואמרגנו. מן הראיות שלפניי עולה כי הרב אמנון יצחק יצא כנגד שירתו של הזמר גולן במקומות שבהם הייתה הרקדה "מעורבת" של גברים ונשים. הנתבע טען כי הרב יצחק התנכל לזמר גולן וכדי להביע את מחאתו על כך, הוא הגיע למקום שבו התקיימה ההרצאה של הרב אמנון יצחק, שעניינה היה ריקודים בהשתתפות נשים וגברים.

במהלך ההרצאה קם הנתבע וקרא דברים, בקול, כנגד הרב אמנון יצחק והדברים האלה הם הפרסום אשר עליו מבוססת התובענה.

הפרסום

אין מחלוקת בין הצדדים לגבי תוכנו של הפרסום. הוא הוסרט במסרטת וידאו, הסרט הוגש כראיה ואף הוקרן במהלך הדיון בבית המשפט.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

להלן תמצית הדברים שאמר הנתבע במהלך ההרצאה ותשובותיו של הרב, כפי שהובאו בסיכומי התובעים. חילופי הדברים כוללים אמירות נוספות, אך לצורך בחינת טענות הצדדים, די בקטע שלהלן:

"הנתבע: הרי הוא הרקיד את אשתך אצלי במועדון, את בניך, הבן שלך היה גר אצלי עישן בשבת..."

הנתבע: אשתך רקדה אצלי במועדון.

הרב אמנון יצחק: אשתי?

הנתבע: הילדים שלך רקדו אצלי כל שבוע...

הרב אמנון יצחק: אם אשתי רקדה אצלך במועדון...

הנתבע: אשתך.

הרב אמנון יצחק: אתה תאריך ימים.

הנתבע: אשתך לפני שהתחתנה רקדה אצלי במועדון.

הרב אמנון יצחק: תקשיב טוב,

הנתבע: עוד לפני שהתחתנה....

הרב אמנון יצחק: תקשיב טוב, אם אשתי רקדה אצלי במועדון, תקשיב, מותר לך

לדבר, גם לי, אם אשתי רקדה אצלך במועדון,

הנתבע: כן.

הרב אמנון יצחק: תאריך ימים, ואם היא לא רקדה, לא תאריך ימים.

הנתבע: שאל אותה והיא תענה.

הרב אמנון יצחק: שמעת מה אמרתי.

הנתבע: כן.

הרב אמנון יצחק: נתתי לך ברכת הדרך, אם אשתי רקדה אצלך במועדון.

הנתבע: כן.

הרב אמנון יצחק: תקשיב טוב, תאריך ימים. אם היא לא רקדה, לא תאריך ימים.

הנתבע: יפה.

הרב אמנון יצחק: גמרנו.

הנתבע: יפה, שאל אותה לפני שהתחתנה.

הרב אמנון יצחק: תקשיב, שמעתי וברכתי אותך, מה יש יותר טוב מזה.

הנתבע: יפה.

הרב אמנון יצחק: גמרנו את הפרשה.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

הנתבע: וגם הבן שלך עישן אצלי בשבת".

יש לציין, שהתובעת הייתה נוכחת במעמד אמירת הדברים ועל פי הסרטון, במקום נכחו אנשים רבים נוספים, באי ההרצאה. עוד אין מחלוקת על כך שהסרטון של ההרצאה, אשר כולל את הקטע אשר מהווה, לטענת התובעים, לשון הרע, פורסם באתר אינטרנט ששמו "שופר".

טענות התובעים

להלן, בתמצית, טענות התובעים, כפי שהם באים לידי ביטוי בסיכומיהם:

1. דבריו של הנתבע מהווים פרסום שעלול לפגוע, להשפיל או לבזות את התובעים ולהפכם מטרה לבזו או ללעג. הדברים אמורים במיוחד לאור העובדה שהמדובר הוא באשתו של רב ובבנו.
2. השאלה אם עלולים הדברים להשפיל או לבזות את התובעים, צריכה להיבחן בעיניו של האדם הסביר. במקרה הזה, האדם הסביר הינו מתוך ראות עיניו של התובע ושל החברה אליה הוא משתייך. במקרה הזה, מדובר הוא בחברה חרדית ואין ספק שהעובדה שאשת רב רקדה בריקודים מעורבים, גם אם הדבר ארע לפני החתונה עם הרב, יש בה כדי לבזות את אשת הרב בעיני הציבור החרדי אליו משתייכת התובעת. הוא הדין לגבי עישון בשבת על ידי התובע, בנו של הרב.
3. גם בעיניו של הנתבע עצמו, המעשים אשר הוא ייחס לתובעים הינם בבחינת מעשים מבזים ומשפילים וזו הרי הייתה כל מטרתו של הנתבע, בהגיעו להרצאתו של הרב אמנון יצחק.
4. יסוד הפרסום שבסעיף 2א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע" או "החוק") מתקיים, באשר הדברים נאמרו ברבים, במעמד הרצאה, כאשר קהל של עשרות רבות או יותר שומע את הדברים. הדברים גם שודרו באינטרנט.
5. הנתבע אינו נהנה מן החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק, לא מן ההגנות הקבועות בסעיפים 14, 15 וגם לא מן הקלות שבסעיף 19 לחוק.
6. התובעים זכאים לקבל פיצוי ללא הוכחת נזק ופיצויים בשל הנזק שנגרם לתובעים. התובעת זכאית לפיצוי בשל הנזק שנגרם לה לאור הבושה שנגרמה לה, בהיותה אישה מוכרת ואשת רב. התובע זכאי לפיצוי לאחר שהוא עשה כל שביכולתו להסתיר

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

- את תקופת רפיונו הדתי, דבר אשר נחשף על ידי הנתבע בפרסום לשון הרע על ידו. עישון בשבת מהווה עבירה חמורה על פי ההלכה, התובע הרגיש לעג ועלבון לאחר הפרסום והדברים הגיעו עד כדי כך שנאלץ להתרחק מבני המשפחה ולחדול להתגורר בבית הוריו והקשר בין התובע לאביו נגדע, הגם שכיום כבר השתקם.
7. בבוא בית המשפט לפסוק את גובה הפיצוי, עליו להביא בחשבון את התנהגות הנתבע במהלך הדיון, אשר לא הביע כל חרטה אלא רק והוסיף ואמר דברים פוגעניים כלפי הרב אמנון יצחק וגם כלפי התובעים. עוד נטען שעל בית המשפט להביא בחשבון את העדר החרטה, עד היום ואת העובדה שהדברים נאמרו על ידי הנתבע, מתוך כוונה ברורה לפגוע וכי כל מטרת ההגעה להרצאה הייתה פגיעה זו בתובעים.
8. לגבי התובענה שכנגד, טוענים התובעים (הנתבעים שכנגד) כי דינה להידחות, באשר התובע שכנגד זנח בסיכומיו את תביעתו. נטען בעניין זה כי התובע לא ביסס עובדתית את טענת התרמית שבתלונת התובעים במשטרה ולא הביא כל ראיה לגבי העילה לסגירת התיק שנפתח כנגד הנתבע בעקבות התלונה. התובע לא ביקש כל סעד בשל עוולת התרמית. עוד נטען, שהתובע זנח בסיכומיו את תביעתו לעוגמת נפש וכי הוא לא הוכיח כל עוגמת נפש שנגרמה לו. כן נטען שהתובע לא ביסס את עילת הרשלנות והוא לא טען לחובת זהירות מושגית וקונקרטית ולהפרת החובה על ידי התובעים. טוענים התובעים, שהתלונה שהוגשה למשטרה אינה לשון הרע, וכי בכל מקרה, הנתבע לא פירט את לשון הרע אשר עליה הוא מבסס את תביעתו, הוא גם אינו מוכיח כי אותה לשון הרע פורסמה. בכל מקרה, הגשת התלונה חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק לשון הרע.

טענות הנתבע

- להלן, בתמצית, טענותיו של הנתבע, כפי שבאו לידי ביטוי בסיכומיו:
1. הנתבע מרחיב בסיכומיו, לשווא ושלא לצורך ענין הסכסוך שבין הזמר ציון גולן והנתבע מצד אחד והרב אמנון יצחק מן הצד האחר. הדברים אינם מענייניו של בית המשפט ואף אינם נוגעים לתובענה שבפני וחבל שנכתבו.
2. הנתבע לא העלה בדעתו שיש בדברים שאמר כדי לפגוע בשמם הטוב של התובעים. דווקא אלה שחטאו בעבר וחזרו בתשובה, נחשבים בעיני הציבור החרדי כצדיקים.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

3. מטרתו של הנתבע באמירת הדברים נשוא התובענה היא להראות שבני משפחתו של הרב אמנון יצחק אוהבים את זמרתו של ציון גולן, כי אין פסול בריקודים מעורבים וכי ככל שנוגע לזמר גולן, נמשכת הצגת שגיאתו ברבים על ידי הרב אמנון יצחק.
4. דבריו של הנתבע אינם בגדר לשון הרע והתובעים עצמם אינם סבורים שהדברים מהווים לשון הרע. על כך ניתן ללמוד מהעובדה שהתובעים לא פעלו להפסיק את הפרסום באינטרנט ולצמצם את נזקיהם.
5. התובעים לא הביאו ראיות לאופן שבו נתפסו דברי הנתבע בקהילה החרדית, אליה משתייכים התובעים.
6. הריקוד במועדון יוחס לתובעת בתקופה שלפני נישואיה ולכן, אדם סביר היה מגיע למסקנה שהדבר היה טרם חזרתה של התובעת בתשובה ואין בכך כדי לפגוע בכבודה של התובעת. בחתונתם של התובעת והרב אמנון יצחק היו ריקודים מעורבים ואף הופיע זמרת מפורסמת – עליזה עזיקרי.
7. לתובעים הייתה נגישות ואפשרות להגיב בכלי התקשורת, אך הם לא עשו כן. לכן, במקרה הזה, גובר האינטרס של חופש הביטוי על פני האינטרסים של התובעים.
8. בכל מקרה, עומדת לנתבע ההגנה לפי סעיף 14 לחוק, באשר דבריו של הנתבע היו אמת: התובעת אכן רקדה במועדון בריקודים מעורבים, לפני החתונה והנתבע אכן עישן בשבת בביתו של הנתבע. קיים גם עניין לציבור בפרסום העובדות האמורות, בהיותם של התובעים מקורבים לרב אמנון יצחק. מטרת דבריו של הנתבע היו להביע את דעתו על התלהמותו רבת השנים של הרב אמנון יצחק נגד הזמר ציון גולן ועל כן עמדת הרב מלמדת על צביעות ודו פרצופיות. כך, כשם שהתובעת רקדה ריקודים מעורבים, היא התחזקה והפסיקה מכך וכדם שבנו של הרב שגה ועישן בשבת והרב סלח לו על כך, כך גם אין מקום להשחיר את דמותו של ציון גולן בשל שגיאה שעשה, על פי אמונתו של הרב יצחק.
9. לנתבע עומדות ההגנות שבסעיף 15 לחוק באשר פרסומו נעשה בתום לב ובנסיבות שהנתבע לא יכול היה לדעת שהפרסום התפרש כפרסום לשון הרע. עוד נטען, שהפרסום היה בגין חובה מוסרית וחברתית שמוטלת הייתה על הנתבע על מנת להציג את התמונה בדבר התנהלותו של הרב יצחק. כן טוען הנתבע, כי הפרסום היה לצורך הגנה על עניין אישי כשר וכי המדובר הוא בהבעת דעה.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

10. התובעים לא הביאו הוכחות לכך שהתובעת הורחקה מן החברה החרדית וכי מאן דהוא סבור שהיא פרוצה או כי נגרם לה נזק כתוצאה מן הפרסום, הוא הדין לגבי התובע, אשר לא הוכיח שהוא נודה מן הציבור החרדי.
11. בעניין הפיצוי טוען הנתבע שהתובעים בחרו במסלול לסעד נזיקי ולא פיצוי סטטוטורי והם אינם רשאים היום להרחיב החזית ולדרוש פיצוי ללא הוכחת נזק.
12. לחילופין טוען הנתבע כי עומדות לו ההקלות שבסעיף 19 לחוק, באשר לא הייתה לו כל כוונה לפגוע בתובעים, אלא להביע ביקורת עניינית ובשל כך שהוא היה משוכנע באמיתות הפרסום. עוד טוען הנתבע שהוא התנצל.
13. לגבי התביעה שכנגד, טוען הנתבע כי התובעים הציגו מצבים כוזבים בפני המשטרה ובכך ביצעו עוולות של תרמית, פרסום לשון הרע וכי הם התרשלו בהגשת התלונה למשטרה, למרות הידיעה שהתלונה היא מופרכת.

דיון והכרעה בתביעת התובעים

לאחר שבחנתי את הראיות ואת טענות הצדדים, מצאתי שדין תביעת התובעים להתקבל.

לשון הרע

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מגדיר לשון הרע, בין היתר, כפרסום דבר שעלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו לבוז או ללעג מצידם או לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים לגבי תוכנו של הפרסום, ועיקר המחלוקת ביניהם היא באשר לשאלה, האם הפרסום מהווה לשון הרע. בענין זה הדין עם התובעים.

על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע ופסיקת בתי המשפט, די בכך שהפרסום **עלול** לפגוע, להשפיל או לבזות ואין צורך להוכיח כי הפגיעה, ההשפלה או הביזוי היו בפועל. אין גם צורך בכוונה של המפרסם שהדברים יפגעו.

השאלה האם עלול היה פרסום לפגוע, להשפיל או לבזות או להפוך את הנפגע למטרה לבוז או ללעג או לבזות אותו בשל מעשיו והתנהגותו, תיבחן במבחן האדם הסביר. הדבר נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין וחזרה על כך בית המשפט העליון בע"א 751/10 **פלוני נ' אילנה דיין ואח' (פורסם באתר נבו)**. בחינת הדבר תיעשה בנעליו של הנפגע ותוך התייחסות

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

למשמעותו של הפרסום בעיני המגזר או החוג שבו מתנהלים חייו של הנפגע (ע"א 466/83 שעה נ' דרדריאן (פורסם באתר נבו)).

במקרה דנן, אין מחלוקת על כך שהתובעים משתייכים למגזר החרדי ולכן, השאלה אם עלולים היו דבריו של הנתבע לפגוע, להשפיל או לבזות את התובעים, תיבחן בעיניו של אדם סביר, המשתייך לקהילה החרדית. ראשית, ועל כך לא יכולה להיות מחלוקת, כי בעיני אנשי העדה החרדית, ריקודים מעורבים ועישון בשבת, יחשבו כמעשים הראויים לכל גינוי וכעבירות חמורות על חוקי התורה וההלכה. חומרה יתרה תיוחס למעשים כאלה, כאשר הם מיוחסים לאנשים המקורבים לרב. לא למותר לציין, כי גם לשיטתם של עדי הנתבע, אשר ראו את התובע מעשן בשבת, המדובר הוא במעשה אשר יש בו כדי לבזות את התובע בהיותו של זה בנו של רב. למעשה, גם בעיניו שלה נתבע עצמו נחשבו מעשיהם של התובעים, כפי שבאו לידי ביטוי בדבריו של הנתבע, כדברים שיש לגנותם משאמר התובע: **"למה רק על ציון, כאשר בבית שלך יש דברים הכי גרועים"** (עמ' 47 שורות 2 ו-6 לפרוטוקול).

טוען הנתבע כי פרסום דבר ריקודה של התובעת במועדון שלו לפני 35 שנה, לפני שהתובעת נישאה לרב יצחק, לא עלול להיות בו כדי לבזות או להשפיל את התובעת באשר הפרסום מתייחס לתקופה שבטרם השתייכה התובעת לעדה החרדית. על כן, העדה החרדית בעת הזאת, לא תראה בכך דבר אשר משפיל או מבזה את התובעת. אינני מקבל טענה זו. הדברים נאמרו היום, כאשר התובעת כבר משתייכת לעדה החרדית ואף מצטרפת לבעלה בעת שהוא נותן את הרצאותיו. גם אם הנתבע הדגיש בפרסומו שהמדובר הוא לפני שהתובעת התחתנה, הרי ספק בעיני אם הציבור החרדי כולו מודע לכך או בכלל יתן את דעתו על כך שהתובעת לא השתייכה לעדה החרדית, לפני חתונתה. ציבור השומע פרסום כזה או אחר אינו מדקדק בדברים דווקא וסביר ביותר להניח שהדבר שיוותר בזכרונו הוא כי אשת הרב רקדה לפני חתונתה במועדון, לצליליו של הזמר ציון גולן ובריקודים מעורבים.

לאור האמור, באתי למסקנה שהיה בקריאותיו של הנתבע כלפי הרב אמנון יצחק כדי לבזות, להשפיל או לפגוע בתובעים, ולהפכם מטרה לבוז וללעג. ממילא עלולים היו הדברים לגרום לפגיעה, להשפלה ולבוז כאמור. לענין זה אין להתעלם מכך שמטרת הגעתו של הנתבע להרצאה של אמנון יצחק, הייתה להתנצח עמו ולהביע בפניו את דעתו באשר להתנהגות רב כלפי הזמר ציון גולן. דבריו של הנתבע נאמרו מתוך מטרה לעשות שימוש במידע שהיה לו,

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

לטענתו, על בני משפחתו של הרב יצחק, התובעים שבפניי, ובמסגרת הסכסוך עם הרב ונראה כי מתוך מטרה זו, השימוש בלשון הרע היה אמצעי כשר בעיניו של הנתבע. כאמור, צפיתי בסרטון ואין להתעלם גם מן הטון שנאמרו הדברים, באופן בוטה וללא התחשבות בנוכחותה של התובעת במקום ובעובדה שרבים מבני העדה החרדית נכחו שם.

מן האמור לעיל, עולה כי התקיימו יסודות סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

מובן שבנסיבות העניין, התקיים גם יסוד הפרסום, על פי סעיף 2 לחוק. במקום שבו קרא הנתבע את קריאותיו נכחו אנשים רבים והסרטון גם פורסם ברשת האינטרנט. די באלה כדי לקיים את יסוד הפרסום.

הגנה לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע

אני דוחה את טענתו של הנתבע כי קמה לו ההגנה שבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

ראשית ובהתייחס לתביעתה של התובעת, הרי זו הכחישה את דבריו של הנתבע, לפיהם היא רקדה, לפני חתונתה, במועדון של הנתבע ולשירת הזמר ציון גולן. משהכחישה התובעת את דבריו של הנתבע כאמור, הרי הנטל להוכיח את האמת בפרסום, מוטל על שכמו של הנתבע. בנטל זה לא עמד הנתבע. לגירסתו, התובעת רקדה במועדון שלו פעמים ספורות. הנתבע מסר כי הדבר היה לפני כ- 35 שנים, אך הוא זוכר את הדבר מתוך הכרות עם אביה של התובעת. הנתבע לא הביא כל ראיה נוספת על מנת לתמוך בטענה זו וכך מונחת לפנינו עדות יחידה של בעל דין. על פי סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א – 1971, אם פסק בית המשפט במשפט אזרחי במקרה של עדות יחידה של בעל דין אשר אין לה סיוע ואין המדובר הוא בהודיית בעל דין, על בית המשפט לפרט בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. בחנתי את הראיות שבפני ולא מצאתי כל סיוע לעדותו היחידה של הנתבע בדבר ריקודי התובעת במועדון וגם לא מצאתי דבר אשר יניע אותי להסתפק בעדות יחידה זו. דומני שההיפך הוא הנכון: המדובר הוא באירוע שהתרחש לפני 35 שנה ומידת הסיוע או הדבר אשר ישכנע את בית המשפט להסתפק בעדות היחידה, צריך שיהיו בעלי משקל משמעותי. דווקא קיימת אינדיקציה לכך שאין מקום להסתפק בזכרונו של הנתבע לגבי אשר אירע לפני 35 שנים. לא יכול להיות ספק בכך שהנתבע ראה משתתפים רבים, רבים מאוד, במסיבות במועדוניו במשך 35 שנים. על כן, לא ניתן להתעלם מן הספק שמעלים התובעים לגבי

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

האפשרות של הנתבע לזכור את השתתפותה של התובעת דווקא. לא רק זאת, אלא שבנסיגו של הנתבע לזהות את בני הרב אשר רקדו אצלו במועדון, חל אצלו בלבול של ממש ולעניין זה אפנה לדברים שבסעיף 23 לסיכומי התשובה של התובעים ולעמ' 48 לפרוטוקול.

התוצאה היא שלא עלה בידי הנתבע להוכיח כי דבריו, לפיהם התובעת רקדה במועדון שלו הם היו דברי אמת. על כן, לא תעמוד לנתבע ההגנה שבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, בכל מה שנוגע לפרסום הפוגע בתובעת. אציין, שגם אילו היה מוכיח הנתבע כדבעי כי התובעת רקדה אצלו במועדון, הרי גם במקרה כזה אינני סבור שהיתה עומדת לנתבע ההגנה האמורה, באשר אין מקום לקבוע שהיה בפרסום של התובע משום עניין ציבורי.

העובדה שהתובע עישן בשבת בביתו של הנתבע, לא הוכחה על ידי התובע, ולכן, פטור הנתבע מלהוכיח את האמת בפרסום, לעניין ההגנה שבסעיף 14. יחד עם זאת, לא עלה בידי הנתבע לשכנע כי היה בפרסום שלו, אשר פגע בשני התובעים, משום עניין ציבורי, כדרישת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

בעניין זה טוען הנתבע שיש להתייחס אל התובעים כאנשי ציבור, בהיותם מקורבים לרב אמנון יצחק שהינו איש ציבור בעצמו. טוען הנתבע כי התובעים בעצמם רואים עצמם כאנשי ציבור והואיל והרב יצחק עושה שימוש מלא בחופש הביטוי, צועק, מקלל ומגדף, הרי תכלית פנייתו של הנתבע אל הרב יצחק הייתה להביע את דעתו כי התלהמותו רבת השנים נגד הזמר גולן אינה ראויה ומלמדת על צביעות ודו פרצופיות וזאת נוכח התנהגותם של בני משפחתו של הרב, כנטען על ידי הנתבע בפרסום.

אני דוחה טענותיו אלה של הנתבע. גם אם נכונות טענותיו של הנתבע כי המדובר הוא ברב שמגדף, מקלל ומאיים (ואינני נכנס לדבר במסגרת פסק דין זה), אין מקום לקשור את הסכסוך שבין הנתבע והזמר ציון גולן לבין הרב יצחק, לתובעים ולמעשיהם על מנת להצביע על אינטרס ציבורי בפרסום לשון הרע, כפי שעשה הנתבע. במילים אחרות, רצונו של הנתבע להתעמת עם הרב יצחק, ואולי גם לנגח אותו בדבריו, אינו מקנה עניין ציבורי לדברי הדיבה שקרא הנתבע אל עבר הרב, וזאת גם אם ביקש הנתבע לייצג ולקדם אינטרס חברתי לגיטימי בעיניו. רצונו של הנתבע להוכיח את הרב אמנון יצחק על טעויותיו אינה מולידה כל אינטרס ציבורי בפרסום דברי בוז והשפלה על התובעים. גם אם התובעים רואים עצמם כאנשי ציבור,

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

אין הדבר מקים באופן אוטומטי את העניין הציבורי. הפכתי והפכתי בטיעוני של הנתבע ולא הצלחתי להעלות על דעתי כל אינטרס ציבורי בפרסום ברבים של מעידתו של בן הרב בחילול השבת או בפרסום מקום ריקודיה של אשת הרב, לפני 35 שנים (עובדה אשר לא הוכחה).

יש מקום לקבל את טענת התובעים לפיהם, הם עצמם לא הביעו את דעתם באופן ציבורי לגבי השיח הציבורי שעניינו ציון גולן – מכל מקום, אין טענה כזו בפי הנתבע וממילא אין גם ראייה מסוג זה לעניין זה. לשיטתי, אל לו לבית המשפט להתיר חשיפת פרטים אישיים, אשר לציבור אין כל ענין בהם, וזאת רק כדי להוכיח את איש הציבור. חשיפת מקום ריקודיה של התובעת לפני 35 שנה (עניין שלא הוכח) והעובדה התובע מעד וחילל שבת, לא יהיה בה כדי להגשים מטרה ציבורית או להביא לציבור כל תועלת, לא לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים וגם לא כדי לשפר את אורחות חייו (ראה: ע"א 439/88 **רשם מאגרי המידע נ' ונטורה** (פורסם באתר נבו). לטעמי, דבריו של הנתבע הינם לא יותר מאשר רכילות זולה אשר באה מתוך כוונה, ולכל הפחות, מתוך אדישות, לפגיעה ברב יצחק.

לאור האמור, עלי לקבוע כי לא קמה לנתבע הגנתו של סעיף 14 לחוק באשר לא היה כל עניין ציבורי בפרסום העניינים האישיים של התובעים ובהתייחס לתובעת, באשר הפרסום לא היה אמת.

ההגנה לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע

עוד מצאתי שיש לדחות את טענתו של הנתבע בדבר קיומה של ההגנה לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

סעיף 15 מקנה הגנה במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע שנאמרה בתום לב, באחת מן הנסיבות המפורטות בסעיף. ראינו כי הנתבע טוען שהוא אמר את דבריו בתום לב וכי מתקיימות מספר חלופות מבין אלה המנויות בסעיף 15 לחוק. אינני סבור שדבריו של הנתבע נאמרו בתום לב. הנטל להוכיח שכך היה הדבר מוטל על כתפיו של הנתבע ובנטל זה הוא לא עמד. מן הראיות עולה, שהנתבע הגיע למקום שבו אמר היה הרב יצחק ליתן את הרצאתו לא כחסיד מחסידיו של הרב, אלא על מנת להביע בפניו את דעתו על התנכלותו של הרב לזמר ציון גולן. במסגרת הויכוח עם הרב, מצא הנתבע לנכון לעשות שימוש במידע שהיה קיים

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

אצלו (ולגבי התובעת יש לומר כי היה זה מידע לא נכון), בהתייחס לבני משפחה של הרב – התובעים. אין מקום לייחס תום לב לאדם שכך נוהג ובמיוחד כך הדבר כאשר הדברים נאמרו בטון שנאמרו, בקול רם ותוך חזרה עליהם שוב ושוב וכל זאת, בנוכחותה של התובעת. על כן, בהעדר תום לב באמירה או בפרסום הדברים על ידי הנתבע, לא תקום לו ההגנה שבסעיף 15 לחוק.

בנוסף, ייקשה עלי לקבל את טענתו של הנתבע, כי הוא לא ידע על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע (סעיף 15(1) לחוק). הנתבע ידע גם ידע שהתובעים משתייכים לעדה החרדית אשר מגנה התנהגויות כגון ריקוד מעורב של גברים ונשים במועדון ועישון בשבת. מכל מקום, הנתבע אפילו אינו מפרט מהן הנסיבות שאליהן הוא לא היה מודע.

אשר להגנה על פי סעיף 15(2) לחוק, שעניינה יחסים שבין האדם שאליו הופנה הפרסום, והטלת חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות את הפרסום, הרי גם תנאים אלה בוודאי לא מתקיימים במקרה דנן. הנתבע לא הבהיר מדוע היחסים בינו לבין קהל הנוכחים בהרצאה חייבו אותו לספר על ריקודי התובעת או העישון של התובע. המדובר הוא במעשים (שחלקם לא בוצע כלל) אשר כלל אינם מענייניו של איש, פרט לעושי המעשים עצמם ואולי גם חוג המשפחה הקרובה. לעניין זה, אם ביקש הנתבע לחשוף צביעות או התנהלות שאינה ראויה של הרב יצחק, הרי ככל שהדבר מותר היה על פי דין, היה ביכולתו לעשות כן, מבלי לערב בכך את העניינים האישיים ביותר של התובעים שבפניי.

אשר לטענה המבוססת על ההגנה, לפי סעיף 15(3), הרי הגנה זו עניינה בעניין אישי כשר של הנתבע עצמו, של האדם אליו הופנה הפרסום, או של מי שאותו אדם, דהיינו האדם שאליו הופנה הפרסום מעוניין בו עניין אישי כשר. התנכלותו של הרב יצחק, כטענת הנתבע, אל הזמר גולן, אינו עניין אישי של הנתבע ובוודאי אינו עניין אישי של קהל המאזינים להרצאה ואין לאותם אנשים עניין אישי כשר. רצונו של הנתבע להגן על אינטרס כזה או אחר של הזמר גולן אינו הופך את העניין לעניין אישי. על כן, יש לדחות את טענתו של הנתבע בדבר קיומה של הגנה זו.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

גם הטענה המבוססת על סעיף 15(4) לחוק דינה להידחות. הנתבע לא הביע דעה אלא תאר עובדות. ההגנה דנה בפרסום שהוא הבעת דעה על התנהגות של הנפגע, בין היתר, בתפקיד ציבורי או בקשר לעניין ציבורי. בהעדר הבעת דעה, לא קמה ההגנה.

לא ברור לי כיצד טוען הנתבע להגנה על פי סעיף 15(6) לחוק: היכן הביקורת על יצירה ספרותית מדעית אומנותית או אחרת שפרסם מי מן התובעים? היכן הביקורת על פעולה שנעשתה בפומבי? והיכן הבעת הדעה על אופי, עבר או מעשה של התובעים באותה יצירה או פעולה?

מעבר לאמור לעיל ולצורך, אציין כי על פי סעיף 16 לחוק, חזקה על הנתבע שהפרסום שלו נעשה שלא בתום לב, שכן, לגבי ריקודי התובעת במועדון, הוברר שהפרסום לא היה אמת והנתבע לא הצביע על כל צעד שהוא נקט לפני אמירת הדברים, על מנת להיווכח אם יש אמת בדבריו או לא. לא רק זאת, אלא שלטעמי, בנסיבות העניין, הנתבע התכוון לפגוע בתובעים במידה גדולה מזו שהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים בסעיף 15 לחוק ואשר לקיומן טען הנתבע.

הקלות לפי סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע

יש לקבל את טענת התובעים, לפיה הנתבע אינו זכאי להקלות הקבועות בסעיף 19(2) ו-19(4) לחוק איסור לשון הרע. הנתבע לא הוכיח שהוא היה משוכנע באמיתות הפרסום בנוגע לתובעת 1. בסיכומיו בעניין זה, טוען הנתבע טיעון לאקוני שהוא למעשה חזרה על הוראות סעיף החוק, מבלי לקשור את הדברים לראיה כזאת או אחרת מטעמו. הוא הדין לגבי טענתו של הנתבע, שלא הייתה לו כוונה לפגוע בתובעים, אלא רק להביע ביקורת עניינית. האופן שבו נאמרו הדברים והחזרה עליהם שוב ושוב מטילה ספק רב לגבי השאלה האם לא הייתה לנתבע כל כוונה לפגוע. מכל מקום, גם בעניין זה הנתבע הסתפק בהפניה לסעיף, ללא הפניה לראיות. לעניין סעיף 19(4), לא ברור לי כיצד טוען הנתבע שהוא התנצל בשל הפרסום. פרט לאמירות כלליות, במסגרת תצהיר העדות הראשית והסיכומים, כי לא הייתה לנתבע כוונה לפגוע בתובעים, לא מצאתי כל התנצלות, בוודאי לא הייתה כל התנצלות תיקון או הכחשה שפורסמו במקום, במידה ובדרך שבהם פורסמה לשון הרע, כהוראת סעיף 19(4) לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

הנתבע טוען, במספר הקשרים, כי התובעים נמנעו מלהפסיק את הפרסום באתר האינטרנט וכי אם ממשיכים דבריו להתפרסם, אין להם להליך אלא על עצמם. הוא טוען, שלא רק שהתובעים לא פנו, אפילו לא פעם אחת, כדי להפסיק את הפרסום, אלא שהתובעת אף מעוניינת בהמשך פרסומם של דברי הנתבע. מהראיות עולה, שמהבחינה העובדתית, טענתו של הנתבע נכונה. יחד עם זאת, הנתבע לא הוכיח שיש בידם של התובעים להפסיק את הפרסום וכי על פיהם ישק דבר בעניין זה. מעבר לכך, אינני סבור שיש לזקוף לחובתם של התובעים את המשך הפרסום והסברה של התובעת בעניין זה, לפיו היא לא חפצה בהסרת קטע הווידאו מאתר האינטרנט על מנת שבבוא העת, לכשיפורסם פסק הדין בעניינה, ניתן יהיה להציג את הדברים יחדיו, על מנת לטהר את שמה, נשמעים בהחלט סבירים בעיני. במיוחד הדברים אמורים כאשר טענתה של התובעת, לפיהם היא לא רקדה במועדונים, גם לא לפני החתונה, נמצאו נכונים.

הפגיעה בפרטיות התובע

התובע הוכיח כי הנתבע ביצע כלפיו עוולה על פי סעיף 2(8) ו-2(11) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981. התובע כותב בתצהירו, והדבר לא נסתר, כי הוא אכן עישן אצל הנתבע, בביתו, בשבת וכי הדבר נעשה בהסתר, ומתוך אמונה בחברותו ובקרבתו של הנתבע. בנסיבות העניין, יש מקום לקבוע כי הייתה על הנתבע חובת סודיות אשר נקבעה באופן משתמע בין התובע לנתבע, שהרי הנתבע ידע, בעת שהתובע עישן בביתו, כי התובע משתייך לחוגים דתיים. לא זו אף זו, אין ספק שפרסום דבר העישון של התובע בשבת, נוגע לצנעת חייו האישיים שלו או להתנהגותו ברשות היחיד. הדברים מקבלים משנה תוקף באשר המדובר הוא בבנו של רב.

הנתבע כלל לא התייחס לעילת התביעה בשל הפגיעה בפרטיות ויש לראות אותו כמי שמסכים לקיומה של עילת תביעה בגין עוולה זו.

הפגיעה והנזק

אומר כבר עתה, שאני מקבל את טענתו של הנתבע, לפיה אין מקום להעניק לתובעים פיצוי סטטוטורי, באשר פיצוי מסוג זה לא נדרש על ידם בכתב התביעה. עיון בכתב התביעה מעלה, כי התובעים טוענים לפגיעה בשמם הטוב ולנזקים לא ממוניים, אך הם לא עתרו לפסיקת פיצוי סטטוטורי על פי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

בתצהיר עדותה הראשית כותבת התובעת, בין היתר, כי היא הרגישה מאוד מבוישת כאשר הנתבע חזר על הדברים שוב ושוב ובמיוחד כאשר הוא ביקש שהרב ישאל אותה בעניין, מול מאות הנוכחים באולם אשר הפנו אליה את מבטיהם. התובעת כותבת בתצהירה כי היא הרגישה מבוישת ובזויה ופיללה שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותה והכל על מנת להימלט מחיצי הארס של הנתבע, מול קהל גדול (סעיף 25 לתצהיר). התובעת הדגישה, שאמירת דברי שקר לפיה היא רקדה במועדונים בריקודים מעורבים ופרוצים, כלשונה, בשעה שהיא אישה חרדית ונשואה, שומרת תורה ומצוות מבטן ומלידה, היא חמורה ביותר והיא עברה כעלילת דם שפלה (סעיף 26 לתצהיר).

מוסיפה התובעת ומצהירה, כי בנעוריה התגוררה בתל-אביב וכי ב-20 השנים האחרונות היא מתגוררת בבני ברק. הקהילה שבה היא חיה כיום לא הכירה אותה בנעוריה ולכן, דבריו של הנתבע עוררו ספק בקשר לעברה, גם בסביבתה הקרובה שבה היא חיה היום (סעיף 29 לתצהיר). התובעת גם מסרה, שביום שבו שודרה ההרצאה, התקשרו אליה חברות מחו"ל והביעו בפניה תדהמה ואכזבה על ההתנהגות אשר ייחס לה התובע וכן כי אנשים קרובים, לרבות חברות, התקשרו אליה גם בימים שלאחר ההרצאה, על מנת לברר אם יש אמת בדבריו של הנתבע.

התובעת מציינת, שמעשי התובע גרמו לה עגמת נפש רבה, היא הרגישה פגועה ומושפלת והסתובבה במשך תקופה ארוכה כאשר היא שפופה ומתחמקת ממבטים תוך שהיא שומעת לחישות שנאמרות מאחורי גבה (סעיף 41 לתצהיר). התובעת הרגישה שהתובע רמס את כבודה כאשר הוא המציא עליה בדיות שלא היו ולא נבראו.

דברים אלה של התובעת לא נסתרו בחקירה נגדית ונוכח מהות הפרסום, האופן שבו נאמרו הדברים והקהל שנכח במקום, ניתן לקבל את דבריה של התובעת לגבי מידת הפגיעה בה והנזק הנפשי שהיה מנת חלקה, כדברי אמת.

גם התובע מפרט בתצהירו את תחושת ההשפלה והפגיעה שהרגיש כאשר נודעו לו דבריו של הנתבע, ובמיוחד הדברים אמורים כאשר הוא בנו של רב וכאשר הוא משתייך לעדה החרדית. התובע מוסר שלא הייתה כל סיבה לכך שהנתבע יפרסם ברבים את קלונו, בעקבות מעשים

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

שהוא ביצע בתקופה שהיה נתון ברפיון דתי. התובע מציין, שהנתבע ניצל את אמונו של התובע בו ואת החברות ששררה ביניהם ופרסם דבר שנעשה בחדרי חדרים על מנת להגשים את מטרתו, פגיעה ברב יצחק (סעיף 27 לתצהיר).

מוסיף ומצהיר התובע, שלאחר אמירת הדברים על ידי הנתבע, הוא הפך ללעג ולקלס בעיני הציבור, ובפרט בשל היותו בנו של רב (סעיף 32 לתצהיר). התובע מציין, שלאחר הפרסום, פנו אליו אנשים רבים בביטויי לעג והעלבות. התובע נאלץ להסתלק ממקום מגוריו והוריו ולהתנתק מן המשפחה בחוסר ברירה (סעיף 33 לתצהיר).

מכל המקובץ מצאתי, שעלה בידי התובעים להוכיח כי נגרמה להם עגמת נפש רבה ונזק בלתי ממוני הראוי לפיצוי, על פי אומדנה של בית המשפט.

אני דוחה את טענת הנתבע, לפיה לתובעים קיימת גישה לאמצעי התקשורת, בהיותם אנשי ציבור וכי יש להביא את הדבר בחשבון בעת קביעת הפיצוי. טענה זו לא הוכחה על ידי הנתבע ועצם העובדה שהנתבעים הם מקורבים לאדם אשר יתכן וניתן לראות בו איש ציבור, אין פירושה כי לנתבעים נגישות וקרבה לאמצעי תקשורת.

בבואי לקבוע את גובה הפיצוי אשר ייפסק לתובעים בשל הנזק הבלתי ממוני שנגרם להם כתוצאה מדבריו של הנתבע, עלי להביא בחשבון, בין היתר, את העובדה שהנתבע חזר על דבריו שוב ושוב, מספר פעמים, ואף ניסה להסות אדם אחר שביקש להשתיק אותו.

עוד עלי להביא בחשבון, שהנתבע לא מצא לנכון, עד היום, להתנצל בפני התובעים. בהקשר זה, לא למותר לציין, כי הנתבע עשה שימוש בהליך השיפוטי כבמה לנגח את יריבו, הרב יצחק. הדבר מוצא את ביטוי באמירות כאלה ואחרות בסיכומים, אך במיוחד בדברים שנרשמו בכתב ההגנה, אשר אין להם כל רלוונטיות ולא נדרשו כלל וכלל לבירור המחלוקות שבין הצדדים (ראה למשל, בכתב ההגנה סעיפים: 11.2 עד 11.9 ו-19).

נראה בעיני לומר, שמניעיו של התובע באמירת הדברים קבל עם ועדה, בפני משתתפים רבים בהרצאה, היו מניעים נפסדים ובעיניו, כל אמירה הייתה כשרה במסגרת הויכוח והסכסוך בינו לבין הרב יצחק. אין ספק שהיה על הנתבע לשקול את דבריו ואילו היה עושה כן, בוודאי

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 11-07-22110 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

היה מבין שהמדובר הוא בדברים פוגעניים ביותר ובפגיעה בציפור נפשם של אנשים חרדים – קיום דת ומצוות.

היקף הפרסום היה רחב. דבריו של התובע נאמרו קבל עדה, בהרצאה בה נכחו אנשים רבים. הסרטון אף "עלה" לאינטרנט. גם אם הייתה נכונה טענתו של התובע לפיה היה בידי התובעים להפסיק את הפרסום באתר המקורב לרב יצחק, הרי ידוע, וניתן לומר כי הדבר בגדר ידיעה שיפוטית, כי משמפורסם פרסום באינטרנט, השליטה על מניעת הפרסום גם באתרים נוספים ו"הורדתו" של הפרסום למדיה כזאת או אחרת, הינה מוגבלת.

לאור האמור, מצאתי כי שראוי להעמיד את הפיצוי, עבור כל אחד מן התובעים, על סך של 25,000 ש"ח.

התביעה הנגדית

דין התביעה הנגדית להידחות ומצאתי שאין המדובר הוא אלא בתביעת סרק. התובע טוען בתביעתו שכנגד, כי התובעים הציגו בפני משטרת ישראל מצגים כוזבים ובכך הם ביצעו עוולה של תרמית, כמו גם עוולה של לשון הרע. עוד הם טוענים, שבהגשת התלונה היה משום מעשה רשלנות. התלונה במשטרה, אשר לגביה נטען אשר נטען בכתב התביעה שכנגד, לא הוצגה. בכך נשמט הבסיס לכל התביעה שכנגד.

בסיכומיו של התובע בהתייחס לתביעה שכנגד, לא נטענו טענות ממשיות, אלא הובאו ראשי פרקים לגבי הנטען בכתב התביעה שכנגד. לא רק זאת, אלא שבכתב התביעה שכנגד נתבקשו סעדים אשר אין עניינם תובענה כלל וכלל: נדרש סכום של 60,000 ₪ שכ"ט עו"ד בתובענה העיקרית וסכום של 10,000 ₪ בגין הפסד שעות עבודה ובזבוז זמן ובזבוז משאבים. על כן, התביעה שכנגד נדחת.

סוף דבר

אני מחייב את התובע לשלם לכל אחד מן התובעים, פיצוי בסכום של 25,000 ₪, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל. הסעד של פרסום התנצלות נזנח על ידי התובעים בסיכומיהם.

בית משפט השלום בקריית גת

25 פברואר 2014

ת"א 22110-07-11 יצחק ואח' נ' דהרי ואח'

בפני כב' השופט ישראל פבלו אקסלרד

כן אני מחייב את הנתבע לשלם לכל אחד מן התובעים, שכ"ט עו"ד בסכום כולל של 5,900 ₪ (כולל מע"מ), וזאת בתביעה העיקרית.

כן ישלם הנתבע לתובעים את האגרות המשפט ששילמו, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית מיום תשלום האגרות ועד למועד התשלום בפועל ע"י הנתבע.

אני מחייב את הנתבע לשלם לתובעים הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בשל דחיית התביעה שכנגד בסכום כולל של 9,440 ₪ (כולל מע"מ).

זכות ערעור – תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ד, 25 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

ישראל פבלו אקסלרד, שופט